

ROB RINDER

SUNDAY TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A PER

Egy gyilkosság.
Egy lehetetlen ügy.

DE KI A BŰNÖS?

„Pörgős és lebilincselő olvasmány!”

– The Sun

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

fine selection

ROB RINDER

A PER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Victoria Cohennek

Előszó

EZ VOLT AZ A NAP, amikor meg kellett halnia, de Grant Cliveden felügyelő ezt akkor még nem tudta. A délelőtti eseményei kétségkívül furcsának hatottak, de most süttött a nap, ő pedig a londoni Központi Büntetőbíróság, az Old Bailey épülete felé slattyogott a Fleet Streeten, és szép csendben tudta, hogy a dolgok úgy alakulnak majd, ahogy ő szeretné. Cliveden sportos testalkatú volt, és ha a hollywoodi nagyágyúk színvonalát nem is érte el, a szappanoperák szívtipróinak szintjét azért megütötte. Cliveden felügyelő megigazgatta a csillogó gombokat a díszegyenruháján, és kiegyenesítette a nyakkendőjét. Az ő rangjában már nem kellett kötelezően díszegyenruhát ölteni, ha jelenése volt a bíróságon, de Cliveden mindig is szerette, a főnöke pedig kifejezetten örült a dolognak. Számára a rendőri munka hivatás volt, méghozzá nagyon is nemes hivatás, Cliveden pedig meg akarta mutatni a világnak, hogy büszke a munkájára. Természetesen mindez azt a célt is szolgálta, hogy kitűnjön a tömegeből, és Cliveden észre is vette, hogy egy iskolai kirándulócsoport izgatottan mutogat rá az út túloldaláról. Barátságosan odaintett nekik. Biztosan megint leadták a 4-es csatornán azt a dokumentumfilmet arról, hogy egy merénylet során megmentette a

néhai királynő életét; minden régi műsort előszedtek most, amióta az uralkodó szeptemberben elhunyt. És persze Cliveden arca ott virított számos magazin különkiadásában is, amelyek erre az alkalomra jelentek meg: mellékszereplő volt a királyi család történetének egyik sorsdöntő pillanatában.

Mindez azonban már nagyon régen történt. A királyi család védelmezése a múlthoz tartozott, a jelen és, ha isten is úgy akarja, a jövő viszont a kiemelten súlyos bűncselekmények elleni küzdelemről szólt. Ahogy a *Good Morning Britain* (Jó reggelt, Britannia!) reggeli beszélgetős műsor kanapéján ülve Susanna Reidnek is kifejtette, amikor a rendőrség új bűnüldözési stratégiájáról kérdezték, nagy megtiszteltetést jelent számára, hogy miután korábban egy olyan személyt védelmezhetett, aki a mi kiváló társadalmunk értékeit jelképezi, mostanra már az egész társadalmat oltalmazhatja. Cliveden elvagyorodott, amikor eszébe jutott a műsorvezető szemében felragyogó csodálat az ünnepélyes szolgálati hitvallás hallatán. Nincs mit tenni, mindig is nagyon bejött neki Susanna Reid. A műsor producereinek pedig ő jött be, ugyanis rendszeres szereplési lehetőséget kínáltak neki, az lett volna a címe a rovatnak, hogy „Jó zсарu Britanniaért”, vagy valami ilyesmi. Persze nemet mondott nekik, a rendőri munka sokkal értékesebb ennél.

Ma jelenése volt a bíróságon, ugyanis ő a rendőrségi koronatanú egy újabb fontos ügyben – ebben most pont egy durva tinibanda érintett. Mivel a kis szarrágók lakásán ő maga bukkant rá a fegyverekre és a drogokra, pontosan tudta, hogy ülni fognak. A bírósági eljárásból még sok volt hátra, de Cliveden felügyelő már újabb győzelemként könyvelte el magában – vagyis, ha külön számoljuk mindegyik vádlottat, akkor négy újabb győzelemként. Ezzel a naptári évre vonatkozó személyes lajstroma el is érte az ötven tételt.

Kicsit megborzongott a büszkeségtől – amióta tavaly rekordot döntött minden idők legnagyobb londoni kokainfogásával, és ezzel újra címlapra került, tudta, hogy rajta a világ szeme. És nem is tervezte cserben hagyni a világot.

Két gyermekének arca kéretlenül is felbukkant az agyában, ahogy ez oly gyakran megtörtént. Szívesen gondolt vissza arra az iskolai feladatra, amelyet nyolcéves fia, Jamie nem sokkal korábban fejezett be. A felesége, Natasha megmutatta neki előző este, amikor mindkettejüknek töltött egy-egy nagy pohár waitrose-os Chablis-t. Jamie osztálya a Wimbledon Prepben (Évi 15 ezer font! Mégis mit szólt volna *ehhez* Cliveden felügyelő fiatalabb énje?) azt a feladatot kapta, hogy írjanak a hőseikről. Natasha elmesélte, hogy némelyik gyerek popsztárokról meg focistákról írt, Jamie viszont az apukáját mutatta be. „Apukám keményen dolgozik, hogy mind biztonságban legyünk, a bűnözők pedig rács mögé kerüljenek”, írta girbegurba, nyolcévesekre jellemző betűkkel. Cliveden felügyelő elmosolyodott magában: igen, ő pontosan ezt csinálja – kerül, amibe kerül. Az biztos, hogy menőbb, mint valami befektetési alapkezelő pöcsnek lenni, mint a legtöbb apuka.

Ahogy az Old Bailey épülete feltűnt előtte, Cliveden ellazította a vállát, és felpillantott. Már-már azt hihetné, hogy Iustitia – vagy legalábbis három és fél méteres, aranyozott mása – helyeslően kacsint rá. Ezerszer járt itt, de Cliveden úgy érezte, mindig izgalmas lesz megérkezni a világ leghíresebb bíróságára, abban a tudatban, hogy a hozzá hasonló köztisztviselőknek köszönhetően az arra érdemes rossz életűek elnyerik méltó büntetésüket.

Átvágott az alagúton, ahol az áldozatok és a vádlottak barátai és családtagjai gyülekeztek a nyilvános bejárat előtt, gyors mosolyt villantott rájuk, és menet közben kiélvezte, ahogy a tömegben végigfut

a felismerés. A Lord Mayor bejáratánál meglátta, hogy egy régi kollégája épp kifelé igyekszik. Nem bírta megállni a kaján vigyorgást, ahogy elmentek egymás mellett. A dús keblű biztonsági őrök, akik az ajtónál álltak, mindig örültek neki, és kuncogva flörtöltek Clivedennel, miközben ő a biztonsági berendezés alá tette a tárcáját és a kulcsait. Bele is ment a játékba, megkérdezte, hogy van Dawn fia, rákacsintott Brendára. Ez a könnyed, szívélyes modor volt az, amivel megnyerte magának barátai és kollégái rokonszenvét, és ami sztárt csinált belőle – ő lett az ország kedvenc rendőre, akit a média minden bűnüldözéssel kapcsolatos ügyben megkérdezett, aki a rendőrség toborzókampanyaiban szerepelt, akit korunk hőseként ünnepezték a sajtó. Belépett a fényesre polírozott faajtón, és végighaladt a márványfolyosón. Egy csinos fogalmazó puha, szőke fürtökkel, akit eddig még sosem látott, utánasietett, és a kezébe nyomott egy kávét.

– Még épp van ideje meginni, felügyelő úr, mielőtt szólítanak! – mondta a fogalmazó, és elpirult.

Cliveden megköszönte a kávét, és továbbindult a tárgyalóterem felé – majd röviden megtorpant, ugyanis elhomályosult a látása. Milyen különös. Eltűnődött, van-e ideje leülni egy kicsit. De nem – azonnal szólították a 3. számú tárgyalóterembe. Cliveden még mindig szorongatta a kávét, és igyekezett nem tudomást venni a karjában jelentkező furcsa érzésről, a gyomrát mardosó fájdalomról. Tegnap biztos túlhajtotta magát az edzőteremben, gondolta. Ma este majd lazít inkább.

Az izmaiba hasító különös érzés ellenére is szokásos magabiztos módján lépett be a tárgyalóterembe, és erőt merített az esküdtszék tizenkét tagjának csodáló pillantásaiból. A vádlottak padján négy tinnédzser feszengett, és nem voltak hajlandóak felé nézni. Az arcuk jóval kislíusabb volt, mint ahogy emlékezett. A bíró – egy acélos

tekintetű nő, akivel talán most találkozik először – hűvösen nézett rá. A színpad készen állt – eljött az idő a darab sztárjának fellépésére. Cliveden a tanúk padja felé indult, és már nyúlt volna a Biblia után. Akkor érezte meg – a hirtelen beálló, elkerülhetetlen bizonyosságot arról, hogy a teste kezdi cserben hagyni. Az arca elernyedte, a látása elhomályosult. A pad után kapott, és nem bírt levegőt venni. Próbált segítséget hívni, de csak egy elnyújtott nyögés hagyta el a száját. A mellkasához kapott, és térdre rogyott – észlelte a felfordulást a teremben, ahogy az ügyvédek felé siettek, talárjuk denevérszárnyként csapkodott. Miközben hátrazuhant, a tekintete még egyszer, utoljára a királyi címerre esett, az igazság legerőteljesebb brit szimbólumára. Aztán minden elsötétült.

1

ABEXLEY-I BÉKEBÍRÓSÁG LÉPCSŐJÉN ÁLLVA Adam Green ügyvédbojtár sóhajtott egy nagyot, és a hátizsákjába tömte a vasos mappát. Szemerkélni kezdett az eső, és a szigorúan funkcionális, kavicsos borítású épület még lehangolóbbnak tűnt. Adam háta mögött kitárult a mázgas üvegajtó, és két ügyvéd lépett ki rajta: egyikük középkorú, férfi és pocakos, a másik középkorú, férfi és kopasz. Egyik sem vette észre Adamet, vagy legalábbis úgy tettek, mintha nem vennék észre, ugyanis fennhangon folytatták beszélgetésüket az ügyvédbojtárok hanyatló színvonaláról.

Adam a fogát csikorgatta, előhalászta a telefonját a zsebéből, és rövid üzenetet pötyögött be a jogtanácsosnak, aki bojtárkodását felügyelte: Nem jött össze. Ez aligha adta vissza a tévedések azon vígjátékát, ami ténylegesen lejátszódott, de hát hogy is sűrítethné Dale McGinn aznap délutáni viselkedésének minden borzalmát egyetlen SMS-be? Majd később beszámol róla Jonathannek a partin – vagyis a „kapcsolatépítő eseményen”, ahogy mindenki más hívta.

Mostanra már öt óra múlt, és a békebíróóság tipikusan sűrű munkanapjának utolsó felvonásaként Adam került sorra a kérelmével arról, hogy ügyfelét feltételesen szabadlábra helyezték. Adam kimerült

volt, és vágyakozva gondolt IKEA ágyára a Holloway Roadon található koszlott albérletében. De ez még szóba se jöhetett, a partit – vagy kapcsolatépítő eseményt –, amelyet Tony Jones, az irodavezető szervezett, fővesztés terhe mellett lehetett csak kihagyni. És ahogy a dolgok most álltak, Adam már egyébként is késésben volt.

Egy sor lepukkant zálogház, kifőzde és adománybolt mellett sietett az állomás felé, az áprilisi eső csöpögött rövid, sötét hajából, és eláztatta olcsó öltönyét. Imádkozott az istenhez, akiben nem annyira hitt, hogy forduljon jobbra a szerencséje. Azzal, hogy a négyszáz jelentkező közül kiválasztott két ügyvédjelölt egyike lehetett, akik a nagy presztízsű Stag Court ügyvédi irodában bojtárkodhattak, már így is felhasználta szerencséje jelentős részét. Mostanra azonban kiderült, hogy bekerülni még könnyű is volt – az igazi nehézséget az jelentette, hogy benn is maradjon. Ügyvédbojtárnak lenni lényegében azt jelentette, hogy az ember egy teljes évig tartó állásinterjún vesz részt azért, hogy utána megkaphassa az egyik áhított állandó pozíciót az irodában. Adam pedig ennek az évnek már a felénél tartott, de nem sok mindent tudott felmutatni. Ám a kemény munka, az adósság és az anyja által hozott áldozatok után szó sem lehetett arról, hogy ne járjon sikerrel.

Adam futásnak eredt, és épp akkor ért ki a peronra, amikor beérkezett a londoni Victoria pályaudvar felé tartó vonat. Talán mégiscsak megfordul lassan a szerencséje. Nem voltak sokan a vonaton – a napnak ebben a szakában az ingázók a másik irányba tartottak –, úgyhogy még le is tudott ülni: újabb szerencsés fordulat. Felvett egy koszos, összesodort példányt a *The Sun* című napilapból, amelyet egy korábbi utas hagyott az ülésen. Az első nyolc oldalon végig Grant Cliveden mérgezési ügyét tárgyalták, ahogy tették minden egyes nap, amióta csak a híres rendőrtiszt egy hónappal korábban holtan esett össze az Old Bailey-ben.

Úgy tűnt, a sajtó és a nagyközönség egy kérdésben egyetértenek: csak egy dolog lehet rosszabb a rendőrgyilkoságnál, mégpedig az, ha a meggyilkolt rendőr még kisebb híresség is. Talán nem is a „híresség” erre a jó szó; Cliveden nem kereste kifejezetten a reflektorfényt – „legalább négyszer” utasította vissza a *Dancing with the Stars* felkérését, ahogy erről a *The Sun* mostani cikke lázas izgalommal be is számolt. De így is beférközött valahogy az ország kollektív tudatába, és sikerült kivívnia magának egy helyet valahol a nemzeti kincsek és a társadalom védőbástyái között. Az influenszerek és valóságshow sztárok korában Cliveden a valódi hősiességet, kötelességtudatot és integritást testesítette meg; röviden szólva minden megvolt benne, aminek a britek szerint egy köztisztviselőben meg kell lennie. Adam csak tizenegy éves volt, amikor Cliveden a királynő elé vetette magát, hogy megvédje egy fegyveres őrülttől, de még mindig emlékezett rá, hogy sírt az anyja a szemcsés felvétel láttán, amelyen a babaarcú rendőr készen áll arra, hogy meghozza a legvégső áldozatot.

Adam átlapozta a mostanra ismerőssé vált képet, amelyen Cliveden ott állt imádó és rendkívüli módon fotogén családja körében, és amelyet minden újság és tévés híradás leközölt. A képen Cliveden egy idilli tengerparton ücsörgött, mezítláb, a lábát kinyújtotta maga elé. A karja felesége, Natasha vállán nyugodott, akinek mézszőke haját kissé megborzolta a tengeri szellő, elegáns fehér ruhájának pántja pedig pajkosan lecsusszant keskeny válláról. Az ölükben két anyagi kisgyermek ült – Jamie és Arabella. Mindannyian szépen lesültek, a foguk fehéren világított, és úgy ragyogtak, mintha Instagram-filter lenne rajtuk, ám ez a hatás csupán a *Hello!* magazin, a gének és a pénz szerencsés kombinációjának eredménye volt.

Jó pár összeaszott, kapafogú rendőr volt, akiknek így is sikerült médiakarriert építeniük egykori dicsőségükből, gondolta Adam

(most mindegyiket elő is rángatták, hogy végtelen oldalakon keresztül „fejet hajtsanak” Cliveden emléke előtt, és „elemezzék” a történeteket). Clivedennek nem lett volna nehéz ugyanezt tennie, és Adam csodálta, amiért mégis a tűzvonalban maradt. Cliveden nem ücsörgött a babérjain, hanem átkérte magát a kiemelt bűncselekményekkel foglalkozó ügyosztályra, és bebetonozta a hírnevét azzal, hogy az általa elfogott elkövetők jelentősen nagy arányban kerültek rács mögé, valamint elképesztően nagy mennyiségű kábítószerrel is sikerült lefoglalnia. Halála kétségtelenül szörnyű veszteség – az ország pedig igazságot követelt. Adam elidőzött a gyilkossággal megvádolt férfi képén: a büntetett előéletű Jimmy Knight olyan kifejezéstelen tekintettel meredt maga elé a fotón, ami még rémálmaiban is kísérti az embert. Adam eltűnődött, vajon melyik iroda kapja majd meg az ügyet. Ahogy lapozott egyet, és látta, hogy egy felhevült cikkíró az **ELÉG SÚLYOS BÜNTETÉS-E AZ ÉLETFOGYTIGLAN A RENDŐRGYILKOSNAK?** szalagcím alatt tombolta ki magát, úgy döntött, nem irigyli, akárkié is lesz az ügy.

A vonat átvonszolta magát a Battersea állomás árnyékain, és végül behúzott a Victoria pályaudvarra. Adam innen átment a District Line-nal a Temple állomásra, onnan pedig futva tette meg az út utolsó szakaszát, átvágott a Middle Temple kanyargós sikátorain, elhúzott a Royal Court of Justice gótikus pompája mellett, és felügetett a Stag Court lépcsőjén. Azonnal megütötte a zaj, ahogy belökte a polírozott fekete ajtót; úgy tűnt, máris nagyban megy a buli a kapcsolatépítő eseményen. A város vezető ügyvédi irodáinak jogászhai a Stag Court színe-javával nyakalták a pezsgőt, ki-be jártak a tárgyalókból és fel-le a lépcsőn, miközben hahotázva nevettek.

Úgy tűnt, senki nem vette észre, ahogy Adam óvakodva átrpéselt magát a tömeg szélén, miközben igyekezett senkinek sem meglökni

a könyökét. Egy csapatnyi ügyvéd csüggött Catherine Jordan KC¹ minden szaván, ahogy az előadta annak az erőszaktevőnek a viselt dolgait, akit legutóbb védett. A sötét téma ellenére is szórakoztató anekdotát kerekített belőle. Adamról szakadt az izzadság, és nem csak a műszálás öltönye miatt. Már Oxfordban se volt jó az ilyesmi-ben. Az, hogy ilyen esetlenül viselkedik társas helyzetekben, megke-serítette az életét az egyetemen, és a való világban sem tudott tőle szabadulni, sőt, most még inkább érezte ennek hatását. Nem arról volt szó, hogy mások nem akartak vele szóba elegyedni – Adam magas volt, válla széles, melankolikus zöld szeme és szögletes vonásai gyakran vonzották az embereket. A baj ott kezdődött, hogy Adam sose tudta, mit mondjon. Azt kívánta, bárcsak ő is olyan ember lehetne, akinek könnyen megy az ilyesmi – lehengető tartás, tenger-nyi anekdota, harsogó nevetés.

Észrevette, hogy az egyik nagyobb tárgyalóban italpultot rendeztek be az üvegasztalon. Tony, az irodavezető, aki vasmarokkal irányította a Stag Courtot, nemrégiben megszabadult a libegő függönyöktől és a sűrű mintás szőnyegektől, amelyek évtizedekig díszítették az irodákat, és lecserélte a berendezést üvegasztalokra és a bézs összes árnyalatára, ami Adam szerint érdekes döntés volt egy olyan irodában, amely krónikus vörösborproblémától szenvedett. Épp egy üveg Beck's sörről pattintotta le a kupakot, amikor érezte, hogy bizserég a tarkója, ami csak egyetlen dolgot jelenthetett – észrevették.

– Szia, Georgina – szólt, és próbált nyugodtnak tűnni. Az iroda másik bojtára, Georgina Devereaux úgy nézett rá, ahogy vércse

---

¹ A KC vagy QC (King's Counsel vagy Queen's Counsel, azaz a király vagy a királynő jogtanácsosa) címet Angliában és Walesben a legmagasabban kvalifikált, elismert ügyvédek kaphatják meg. A cím odaítélése után az arra érdemesek a KC vagy QC (az uralkodó nemétől függően) rövidítést szerepeltethetik a nevük után – a fordító.

nézne az egerre, tökéletes rózsabimbó ajkai enyhén gúnyos mosolyra húzódtak. Georgina magániskolába járt, jó kapcsolatai voltak, és elképesztően jól boldogult a partikon – és kapcsolatépítő eseményeken –, így benne megvolt minden, ami Adamból hiányzott. Ezzel még nem is lett volna baj, csak hogy kettejük közül csak egy ügyvédjelölt kaphatott állandó állást a bojtárkodás végén. És Georgina volt a kedvenc – és szerette, ha ezt Adam állandóan észben is tartja.

– Na, úgy döntöttél, hogy végre megtisztelsz bennünket? Azt hittem, szükséged lesz majd egy kis egyedüllétre, miután visszadobták az óvadékkérelmedet... már megint.

Georgina gúnyosan lebiggyesztette a száját.

Gyorsan terjednek a hírek, gondolta Adam.

– Ez azért nem ilyen egyszerű – kezdte, és semlegesen barátságos modorával próbálta elvenni Georgina megjegyzésének az élet. – Az ügyfelem, Dale McGinn...

– Jaj, Adam, pont nem akarok erről hallani! – vágott közbe Georgina csilingelő nevetéssel. – Csak szólni akartam, hogy jeleztem Tonymak, késni fogsz. Megmondom neked, úgy, ahogy van, nem örült túlságosan...

A fene egye meg, gondolta Adam. Remélte, hogy észrevétlenül be tud slisszolni, Tony pedig nem értesül a késésről, de a terve nem vette számításba a dizájnərbőrökbe bújt farkast. Georgina eddigre már észrevett valakit, aki sokkal érdekesebb és fontosabb volt Adamnél: átnézett a válla fölött, hátravetette gesztenyebarna haját, és átállította arckifejezését kacérra. Adam értette a célzást, és el is indult a folyosón, hogy betegye a táskáját a saját fahajába, és átmanőverezte magát a méretre készült öltönyök és ceruzaszoknyák tömkelegén. A postázó ajtaja zárva volt, ami elég szokatlannak számított, és amikor Adam benyitott, rá is jött, hogy miért. Odabent Martin Norton

KC fogadta, aki a *The Legal 500* jogászokat rangsoroló listája szerint „páratlan taktikai érzékkel” rendelkezett, és a társaságában lévő hölgy arckifejezése alapján Martinnak más dolgokhoz is volt érzéke.

Adam becsapta az ajtót – és nekivetette a hátát, amikor észrevette, hogy Tony feldúlt tekintettel viharzik el a folyosón. A kopasz és erőteljes testfelépítésű Tony kidobóembernek nézett ki, és nagyjából annyira félelmetes is volt.

– Te ott! – vakkantotta oda Adamnek a rá jellemző vaskos londoni akcentussal. – Nem érdekel, hogy bojtár vagy, vagy sem, meg ne lássam, hogy csak tátod itt a szádat, amikor üzleti kapcsolatokat is kultiválhatnál!

A „kapcsolatépítési rendezvény” mellett Tony másik új kedvence az „üzleti kapcsolatok kultiválása” volt. Ő maga tizenhat évesen hagyta ott az iskolát, és a nyolcvanas években belecsöppent az ügyvédi irodák ügyeskedő világába, amikor a titkároknak még olyan sok dolguk nem akadt azon kívül, hogy felvegyék a telefont, és nézzék, ahogy ömlik be a pénz. De Tonymak legalább olyan jól vágott az esze, mint a szabói ollója, és tudta, hogy mindez már a múlté. Ő abban hitt, hogy a Stag Courtnak el kell sajátítania az üzleti szemléletet, ha túl akar-nak élni, és egyszemélyes küldetést folytatott annak érdekében, hogy ha kell, akkor a hajánál fogva rángassa be az irodát a szép új világba.

Adam szinte már megsajnálta volna Tonyt, ha nem fél tőle annyira. Tudta, hogy az irodavezető elképzelései szerint a ma este valamiféle megdicsőült szeminárium lett volna, ahol a legmenőbb londoni ügyvédek udvariasan társalognak a jogi szakterületükről, és kiválasztják, melyik Stag Court-munkatárs lesz a legmegfelelőbb a következő jövedelmező ügyükhöz. Az biztosan nem szerepelt Tony gondolatai között, hogy vedelik a pezsgőt és a fénymásoló mellett döngetik egymást.

– Egyébként is, hol voltál, Green? – morogta Tony. – Világosan elmondtam, hogy mikor kezdődik a ma esti rendezvény.

– Öhm, igen, nagyon sajnálom – nyögte Adam, és igyekezett túlharsogni az ajtó túloldaláról érkező nyögéseket és morgásokat. – Fel-tartottak a Bexley-i Békebírószágon, mert...

– Összekeversz valakivel, akit ez érdekel – vágott közbe Tony fenyegetően, és felvonta egyik szemöldökét. – Majd akkor figyelek rád, ha egy pénzt hozol a házhoz, és kettő, nyertél. Most pedig húz-zál innen, és eredj smúzolni!

Miután Tony elvágatott, hogy megfélemlítsen valaki mást, Adam belekortyolt a sörébe, és szétnézett a folyosón, majd megpróbálta el-dönteni, melyik ügyvédet lenne a legkevésbé rémisztő megközelí-te-ni. Észrevette Magda Frankot, aki nemrégiben egy rablási ügyben járt el, de Magda nem rajongott érte az eset óta, amikor is Adam elő akarta keríteni a vádlott barátnőjét, és a békebírószágon előcsarnokában négy nő is válaszolt félénk hívására, majd a fejleményeket látva ös-sze is verekedtek.

Bárcsak eszébe jutna valami okos dolog! Akivel igazából beszél-ni szeretett volna, az Bobby Thompson KC volt, ő pedig a tömegtől kicsit távolabb állt, és fensőbbeséggel arccal kortyolgatott egy pohár vizet.

Bobby, aki büszke volt rá, hogy a birminghami munkásosztály ja-maicai közösségéből származik, abban az időben lépett be az ügy-védi kamarába, amikor a rasszizmus széles körben elfogadott volt a szakmában, és szemrebbenés nélkül be is vetették. A kezdeti nehéz körülmények ellenére Bobby mostanra a szakma egyik vezéralakjává vált, és Adam épp azért került a Stag Courthoz, mert egy közösségi program részeként Bobby inspiráló beszédet tartott régi iskolájában. Adam azóta tudta, amióta évekkel korábban az a dolog történt az

apjával – de nem is volt most idő, hogy ezen töprengjen –, hogy valami olyasmivel akar foglalkozni, amitől a világ igazságosabb hely lehet. De a jogi pálya csak akkor tűnt számára reális lehetőségnek, amikor hallotta Bobbyt arról beszélni, mennyire fontos, hogy olyan igazságszolgáltatási rendszert teremtsünk, amely tükrözi azok méltóságát, akik bekerülnek ebbe a rendszerbe. Ezt aztán több száz órányi tanulás követte, egy balsikerű kísérlet arra, hogy teljesen új emberre váljon, valamint eltökélt fogadkozás arra nézve, hogy nem engedi a múltat betolakodni a képbe, és hipp-hopp, Adam már ügyvédjelölt is lett Bobby irodájában. Mikor, ha nem most érkezett el a megfelelő pillanat, hogy megpróbálja „kapcsolatokat építeni” egy olyan ügyben, ami tényleg számít?

– Szerinted Bobby nem furcsállja, hogy mennyit bámulod?

Rupert Harrington – homokszőke haj, rögbin edzett vállak, elbűvölő, gödröcskés arc – oldalba bökte Adamet.

– Én nem...

– Csak ugratlak, haver – mondta Rupert, és odanyújtott még egy üveg sört Adamnek. – Nesze, úgy néz ki, rád fér. Menjünk át a másik irodába – nem vagyok benne biztos, hogy itt akarok lenni, amikor Martin újrázni kezd...

Adam érezte, hogy ellazul a válla, miközben a barátja nyomában átment az előcsarnokba. A könnyed és joviális Rupertnek megvolt a képessége arra, hogy bárki fel tudjon oldódni mellette. A Stag Court legutolsó véglegesített munkatársaként felbecsülhetetlen értékű útmutatással tudott szolgálni, különösen, mivel egy évvel korábban még ő maga is ott tartott, ahol most Adam. Rupert volt az, aki lebeszélte Adamet arról, hogy kövesse az iroda hivatalos tanácsát azt illetően, hogy „nyugodtan kérdezzenek bármit, nincs hülye kérdés”. Erre Rupert a következő bölcs ríposttal szolgált:

– Csak akkor csináld, haver, ha nem bánod, hogy az összes KC fel fogja emlegetni, hogy „Na, ő volt az, aki egy fél éve azt a hülye kérdést feltette”, és utána majd emiatt nem véglegesítenek.

Rupertnek is volt szavazati joga Adam pozíciójáról, de ő nem az a típus, aki strigulázná mások ballépéseit. Így aztán ő volt az egyetlen, akivel Adam (viszonylag) szabadon beszélhetett, és nem kellett amiatt aggódnia, hogy később majd felróják neki, amit mond.

– Még jó, hogy annyi büntetőjogi ügyvéd van itt ma, mert szanszos, hogy Tony még a buli vége előtt kinyír valakit – szólta Rupert vidáman. – Jártam odafenn, és egy csomóan vannak az írószerraktárban, az iktatódobozokról szívják fel a csíkokat...

– Nos, akkor Tonynek azt tudnám tanácsolni, hogy valaki mással kérelmeztesse a feltételes szabadlábra helyezését – felelte Adam, és összekoccintotta az üvegét Rupertével. – Ma is bebuktam.

– Hogyhogy?

– Azért kapták el az ügyfeletem, mert betört egy fogadóirodába, de persze váltig állítja, hogy nem ő tette. Az ő verziója szerint összekeverték valaki mással. A biztonsági kamera felvételén látható elkövető egy régi, piros Man United-pólót visel, és az illető azt állítja, hogy az nem ő. Úgyhogy én elő is készítem a kérelmet az óvadékhoz, biztos vagyok magamban, megvan a kis beszédem – és ekkor behozzák a főszert. És sosem fogod kitalálni, hogy mit vett fel.

– Mit?

– Egy régi, piros Man United-pólót.

Rupert hátravetette a fejét, úgy hahotázott. Adam megengedett magának egy mosolyt – de nem tartott sokáig.

– Green! – Jonathan Taylor-Cameron, Adam mentorának eltéveszthetetlen, éles hangja ellentmondást nem tűrően csattant fel a helyiség másik oldaláról.

– Kéz- és lábtörést – szólt Rupert szárazon, és meglapogatta Adam vállát.

Adam kissé félve közelítette meg tupírozott hajú mentorát, és azon tűnődött, hogy vajon Tonyhoz hasonlóan ő is lehordani készül-e a bíróságon törtétekért.

– Na, hát akkor – kezdte Jonathan, és fiatalos arcára krokodilmosoly ült ki. Már az ötvenes éveit taposta, de még mindig marconán jóképű volt a középkorúsággal megjelenő kis pocak ellenére is. – Mire jutottunk ma?

Erre sem volt még példa. A mentora általában semmilyen érdeklődést nem mutatott Adam haladása iránt a „második hatosban”, azaz abban a hat hónapban, amely során az ügyvédjelöltek már a saját ügyfeleiket képviselhették a bíróságon, és nem csupán a mentorok kulimunkáját kellett végezniük.

– Nos, nem feltétlenül ezt az ítéletet szerettem volna, de...

– Nem, nem, nem, nem arra gondolok – mondta Jonathan, és egy legyintéssel elhessegette Adam szavait, mint egy kellemetlen szagot. – Azt akarom tudni, hogy mit intéztél a virágokkal.

Adam már majdnem elfelejtette. Jonathan korán reggel azzal hívta fel, hogy „vészhelyzet” van, Adamnek pedig sürgősen virágot kellett küldenie Jonathan szeretőjének, Allegrának.

– Ó, jaj, igen, azt elrendeztem – felelte Adam. – Írtam hozzá egy kártyát azzal, hogy „Soha többé, édeske”, ahogy kérted...

– Jó, jó – helyeselt Jonathan. – És odaírtad azt is, mennyire hiányzik a habfehér combja, vagy arról úgy döntöttünk, hogy már túl sok?

Adam már éppen válaszra nyitotta a száját, de végül nem volt esélye, mert Tony tapintatlanul félbeszakította a beszélgetést. A titkár

korábbi dühe mintha mostanra elszállt volna, helyét pezsgő, rosszindulatú izgalom vette át.

– Mr. Taylor-Cameron, Mr. Green – szólt csillogó szemmel. –
Jöjjenek velem! Nagy fogásom van.

2

—GRANT CLIVEDEN. – Odafent Jonathan irodájában Tony látható élvezettel ejtette ki ezt a két szót, és olyan szélesen vigyorgott, hogy Adam a hegyes metszőfogait is látta. – Ez az évtized legnagyobb ügye, uraim, és egyenesen az öünkbe hullott.

Jonathan kissé zilált volt, nem teljesen fogta fel, hogy Tony mit magyaráz – Adam látta rajta, hogy lelkesen „kultiválta a kapcsolatokat” az este folyamán. Tony előzőleg még csak esélyt sem adott Jonathannek, hogy leüljön, úgyhogy az ügyvéd most papírokat rakosgatott le a földre, és belesüppedt sötét bőrből készült forgószékébe. Adam idétlenül toporgott a sarokban a frissen felfestett címer mellett, amelyet bojtársága első hónapjában kellett megrendelnie, Jonathan parancsára.

Jonathan irodája volt az egyetlen zárvány a Stag Courtban, amely megúsza Tony mintás anyagok ellen folytatott lelkes hadjáratát. Skót kockás tapéta, molyrágta bársonyfüggönyök, ronda lámpák és poros csecsebecsék – köztük Bitsy, Jonathan rémisztően kitömött gyerekkori jack russell terriere. Ebben a szobában csak egy olyan ember érezhette otthon magát, aki fiatal éveit egy ötödrangú bentlakásos iskolában töltötte. Az asztalon számos fotó állt ezüst keretben,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jonathan széke felé fordítva. Mivel Adam tudta, hogy Jonathannek legalább hét gyereke és több unokája született három házasságából és számtalan viszonyából, először azt feltételezte, hogy a képkeretekben az utódok fotói szerepelnek. Mostanra viszont, amikor már sok hosszú estét töltött az ügyek előkészítésével mentora székében, már jobban tudta. Minden egyes keretben Jonathan szerepelt – a golfpályán, egy vitorlásan, a lóversenyen, néhány méterre az akkor még csak hercegi rangot viselő Károlytól, vagy a Felsőbíróóság lépcsőjén, legnevesebb kliensei társaságában. Adamnek feltűnt, hogy a megnyert ügyekről készült fotók mindegyike legalább húszéves volt.

– A mindenségit, hát ez aztán a jó hír – motyogta Jonathan, miközben tökéletesre szárított haját igazgatta. – A legnagyobb élő brit rendőr meggyilkolása! Mostanában nem képviseltem a vádat, de biztos vagyok benne, hogy...

– Nem a vádat kell képviselni – vágott közbe Tony. – Hanem a védelmet.

– Az isten szerelmére, Tony! – Jonathan úgy csapott az asztalra az öklével, mint egy dühödt óvodás. – Eszedbe se jusson. Az egy veszett ügy, ezt mindenki tudja a kamarában. Nem csinálom meg.

– Uram, aligha kell emlékeztetnem a taxidrosztszabályra – felelte Tony nyugodtan. Ez az ügyvédi munka egyik központi tétele volt, egy ősrégi szabály, amely kimondta, hogy az ügyvédeknek mindenképpen el kellett vállalniuk egy adott ügyet, amennyiben abban nem voltak akadályoztatva. – Emellett pedig úgy tűnik, hogy az ügyfél konkrétan önt kérte.

Erre a híre Adamnek kis híján leesett az álla, úgyhogy gyorsan össze is szorította a száját. Már eleget olvasott a vádlott, Jimmy Knight ellen felépített ügyről, hogy tudja, a bizonyítékok mind a bűnösségére mutattak. Knight találkozott Clivedennel nem sokkal